

nisteriet fra Provst og Bisshop, men at der ikke er taget Hensyn til dem. Naar først Regjeringen vil — og jeg tror navnlig, at vor nuværende høitærede Minister vil det — tage meget mere Hensyn baade til Provsters og Biskoppers Indberetninger, er der tillige et andet Middel tilstede for Menigheden. Naar Provsten faar denne Myndighed, og den bliver konstitueret af Ministeriet, føler han ogsaa Ansvar; men dersom han ikke skulde føle det, dersom der foregaar Ting omkring i Menighedene, som vække Forargelse, dersom Kirkerne staa tomme det ene Aar efter det andet, fordi Menigheden og Præsten slet ikke harmonere, da kan man tage sin Tilflugt til Præsben; da vil en Klage i Præsben henlede Ministerens Opmærksomhed paa vedkommende Provst, og han vil erkjende, at denne Provst ikke er paa sin Plads, idet han ikke opfylder sin Pligt. Jeg tror virkelig, at det gaar her som saa ofte i vort Fædreland, at vi have Love, som saa at sige ere faldne i Dvale, men istedetfor at opbriste dem og at sætte nyt Liv i dem, spekulerer man kun paa at lave noget Nyt. Jeg kan derfor ikke Andet end stemme imod dette Forslag under Nr. 17.

Madsen: De sidste Ytringer af det ærede Medlem, der nu talte, kan jeg gjerne tiltræde, nemlig, at det mange Gange meget mere kommer an paa at paase Lovenes Overholdelse end paa at faa Lovene saa gode, som de virkelig burde være. Hvad angaar det Tilfald, som det ærede Medlem talte om, kan det maasse i visse Tilfælde udøve sin Nytte; men naar f. Ex. Biskoppen har visteret i Kirken, og han da, hvad jeg har hørt, til Slutning spørger Menigheden, om Noget har Noget at klage over deres Præst, vil jeg dog nok spørge, om man har noget Exempel paa, at noget Medlem af Menigheden paa det Sted er traadt frem med en Klage over sin Præst, selv om den ellers kunde være fuldt begrundet. Jeg tror det ikke. — Naar det ærede Medlem for Svendborg Amts 2den Valgkreds (Sens Jensen) mente, at det var en Uret imod den erte Femtedel naar de fire Femtedele, hvis Forslaget under Nr. 17 blev vedtaget, som ønskede at faa Præsten fjernet,

kunde sætte dette deres Ønske igjennem, og at han derfor ikke kunde stemme for Forslaget, tror jeg dog, at det var en temmelig stor Indrømmelse at gjøre Mindretallet, at det, naar de $\frac{4}{5}$ gjentagende vare enige om at komme af med en Præst, skulde kaldes en Uret ligeoverfor den tilbageværende Femtedel, at han afflediges, om ogsaa samtlige Medlemmer af dem gave tilkjende, at de ønskede at beholde ham. Jeg har imidlertid ved 1ste Behandling omtalt en anden Vej, man kunde gaa for at fjerne denne Ulempe, og jeg tror, at den vilde være meget heldigere end den hele Lov, nemlig at aabne Kirkedørene saaledes, at Udensognsboende ogsaa kunde have Udgang til at faa deres kirkelige Handlinger forrettede i den Kirke, hvor den Præst var ansat, til hvem de have størst Tillid. Jeg vil stemme for Forslaget under Nr. 17, og jeg vil sige med det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 1ste Valgkreds (Sylbester Sorgenfen), at naar det ikke bliver vedtaget, stemmer jeg imod hele Lovforslaget; thi det forekommer mig virkelig ikke, at dette Lovforslag, enten saaledes, som det er kommet fra den høitagede Minister, eller saaledes, som det er foreslaet af Udvalget, kan tilfredsstille de Ansøuelser, der ere komne frem. De, der ønske, at en Præst skal have Lov til at samle saa Mange om sig, som han kan, uden Hensyn til om de bo indenfor eller udenfor Sogneis Grændser, blive saaledes ikke tilfredsstillede ved denne Lov, naar de ikke udgjøre saa stort et Tal, som er bestemt i Lovforslaget, for at de kunne udøve nogen Indflydelse paa det endelige Valg. De, der ønske at faa Tilladelse til at drage udenfor deres Sogns Grændser for at søge til den Præst, de have størst Tillid til, og til den Kirke, hvorved han er ansat, for at faa deres kirkelige Handlinger forrettede, ville heller ikke blive tilfredsstillede ved denne Lov. De Medlemmer, der ønske, at Præsten skal anses for Statens Embedsmand, og lønnes af Statskassen, synes heller ikke at ville faa deres Ansøuelser imødekomne ved den, thi naar man vedtager et Lovforslag som det foreliggende, slaar man derved Principet fast om, at Præsterne nærmest ere Embedsmænd for Menigheden, at